अक्षराणां क्षरो विनाशः हिंसा तदयोग्यानां गवां रवं शब्दं जानती अच्छ तदाभिमुख्येन प्रथमा मुख्या सती गात् जगाम। जलोत्पादनेनान्नं सम्पाद्य गोरसं सम्पादयितुं गतवतीत्यर्थः॥

पञ्चविंशीमाह। "विदद्गव्यꣳ सरमा दृढमूर्व्वम्। येना नुकं मानुषी भोजते विट्। आ ये विश्वाः स्वपत्यानि चक्रुः। कृण्वानासो अमृतत्वाय गातुम्" इति। सरमा शुनी गव्यं गोयूथं विदत् अलभत। कीदृशं दृढं कदाचिदपि अनपायिनम् ऊर्व्वम् अतिप्रभूतम्। मानुषी विट् विश्वमनुष्यरूपा प्रजा येन गोयूथेन भोजते क्षीरादिकं भुङ्क्ते। नुकमित्येतदव्ययं सर्व्वथेत्यस्मिन्नर्थे वर्त्तते। अमृतत्वाय स्वर्गरूपाय कर्म्मफलाय गातुं मार्गं कृण्वानासः कुर्व्वाणा ये यजमानाः विश्वा सर्व्वाणि स्वपत्यानि कर्म्माणि आचक्रुः सर्व्वतः कृतवन्तः। तथाविध-यजमानरूपा प्रजा येन गव्येन भुङ्क्ते तं गोयूथमालभतेति पूर्व्वत्रान्वयः॥

षड्विंशीमाह। "त्वं नृभिर्नृपते देवहूतौ [१०]। भूरीणि वृत्रा हर्य्यश्व हꣳसि। त्वं निदस्युञ्चुमुरिम्। धुनिं चास्वापयो दभीतये सुहन्तु" इति। हे हर्य्यश्व हरिनामकाभ्यामश्वाभ्यामुपेत इन्द्र हे नृपते मनुष्याणां पालक नृभिर्मनुष्यैः यजमानर्त्विग्भिः देवहूतौ देवार्थमाह्वाने कृते सति त्वं भूरीणि बहूनि वृत्रा वृत्राणि शत्रुजातं निहंसि मारयसि। किञ्च त्वं निदस्युं निदस्युप्रभृतीन् राक्षसविशेषान् सुहन्तु सुष्ठु हनन-साधनेन वज्रेण दभीतये दम्भनाय हिंसार्थम् अस्वापय सुप्तान् मूर्च्छितान् अकरोः॥